

τοῦ ἰδίου μου βίου . . . καὶ ὅμως ὀριστικώτατα κατενόουν ὀριστικωτά-
την εὐδαιμονίαν, ἣς ἀπέλαυνον . . .

« Α α α α χ » !

Μετ' ὀξύτητος ὅλως δυσχερέστου ἤλχος τις, ὥσπερ ἐκ διαβολικῆς σάλ-
πιγγος προερχόμενος, διέσχισε τὰ βαθύτατα ὄνειρα μου. Οὗτος διέσπασε
τὸ ἀκουστικόν μου νεῦρον καὶ μετέγαγε τμήμα τῆς ἀνθισταμένης ὑπάρ-
ξεώς μου εἰς τὴν αἰωνιότητα. Ἡ εἰς τὴν ἐργήγορσιν μεταβάσις μου ἀ-
πετέλεσε σκληρὰν δοκιμασίαν. Τὸ πνεῦμα μου ἵπτατο εἰσέτι ἀλλὰ τὸ
σῶμα δὲν ἠδύνατο ν' ἀκολουθήσῃ αὐτό. Ἐκ τούτου προήλθε ἡ σαφε-
στάτη αἰσθησις ὅτι δῆθεν ἀνιπτάμην εἰκοσάκις, συνέχρουν διὰ τῆς κεφα-
λῆς μου ἐν ἐκάστῃ πτήσῃ τὸν τοῦ θαλάμου ὄροφον (καὶ μάλιστα πάντοτε
κατὰ τινὰ ὠρισμένον ἤχον τῆς μουσικῆς), ὅτι ἐπιπτον εἰτα πάλιν ἐπὶ
τοῦ δαπέδου, ὅτι ἔθραυον τὰς κνήμας μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ δύναιμι
πλέον μόνον νὰ καθῆμαι, ὅτι ἔσπευδον ἐκ τῆς θέσεως μου εἰς τὸν ὄροφον
πάλιν καὶ αἰωρούμην οὕτως ἐφ' ἱκανὸν μεταξὺ ὀρόφου καὶ δαπέδου.

Κατὰ τὸ δόξασημα τῆς αἰωρήσεως ταύτης ἐν τοιαύτῃ ἐρισκόμενῃ
ἐργήγορσιν ὥστε ἠδύναμην νὰ ἐγερθῶ. Ἡμὴν ἐσκοτισμένους ἀλλὰ κατώρθωσα
ὁρὸς νὰ ἐξέλθω τοῦ δωματίου. Οἱ ἐν τῷ ὁδῷ ἄνθρωποι μοὶ ἐφαίνοντο ὡς κα-
θαρὰ βδελύγματα, οὕτως ὥστε θὰ προετίμω νὰ διέφευγα αὐτούς. Ἄλλως
ἀπέφευγα ἕκαστον αὐτῶν, σχηματίζων τόξον, ὡσάκις παρ' αὐτοῖς διηρ-
χόμεν, ὅν τρόπον ἀπέφευγον καὶ πάντα τὰ σταθερὰ ἀντικείμενα, διότι
ἠσθανόμην ὅτι κατέστην πολλῶ παχύτερος καὶ ὀγκωδέστερος ὥστε μετὰ
μειζονος κόπου ἠδύναμην νὰ διέλθω ἢ πρότερον. Τοῦτο ἦτο ἀπόρροια
τῆς ἀνωτέρω ἐξεικονισθείσης αἰσθήσεως καθ' ἣν ἀπέβην γίγας καὶ ἡ
φαντασιώδης αὕτη ἰδέα διήρκει εἰσέτι: «Τί ἦτο ὁλόκληρος ὁ κόσμος
ἀπέναντι ἐμοῦ, ἐγὼ ἤμην πολλῶ εὐτυχέστερος». Οἱ διαβάται εἰθισμένοι
ἐν τοιαύτῃ συμπεριφορᾷ καθαρῶς διέγνωσαν τὴν κατάστασιν μου καὶ
ἐβοήθουν με νὰ διέλθω. Εἰς τὸν οἶκον μεταβὰς κατεκλίθην καὶ βαθείως
ἐκοιμήθην ροχαλῶν ὡς γαλῆ. Ἐγόγγυζον, ἔκλαιον καὶ ἐμεμψιμοῖρουν,
αἰσθανόμενος ὅτι πανταχόθεν ἀδικήματα ἐγένοντο μοικαὶ ὑπὸ πάντων βα-
θείως ἐταπεινούμην. Πρὸς τὴν πρωίαν ἐνόμισα ὅτι ἀνόητός τις προσελθὼν
ἐπλησσε μεθ' ὑπερμεγέθους σφυρίου καὶ κανονικῶς τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ αὐ-
τῇ πάντοτε θέσει. Καὶ ὅμως πληρέστατα κατενόουν ὅτι δὲν εἶχεν οὕτω τὸ
πρᾶγμα, διότι ἐκεῖνο τὸ ὅποιον μοὶ συνέβαινεν ἦτο πρᾶγματι τὸ ἐξῆς.
Καθήμενος ἐν τῇ κλίνῃ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐκτύπων τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ
τοίχου κανονικῶς. Ἡσθάνομην ὅτι τοῦτο προὔκαλει με πόνον ἐν τού-
τοις δὲν ἠδύναμην νὰ παύσω καὶ διηνεχῶς ἐξηκολούθουν πλήττων τὴν
κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ τοίχου μέχρις ὅτου, κραυγὴν βάλλων, ἐξεπήδησα τῆς
κλίνης. Τὸν κτύπον ὅμως ἤκουον εἰσέτι, ἀλλ' ἐν τῇ παρακειμένῃ οἰ-
κίᾳ. Αὐτόθι κόπτης ἐπιθυμῶν νὰ εἰσελθῇ ἔκρουσε τὴν θύραν διὰ τοῦ
πλήκτρου καὶ μάλιστα κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου οὐχὶ ἄπαξ ἢ δις ἢ
τρὶς ἀλλὰ κανονικῶς μέχρις ὅτου θὰ ἰννοίγετο αὐτῷ ἡ θύρα. Ὑπὸ φαι-
δρότητος κατέληψθην ὅτε ἠδυνήθην νὰ χύσω ὁχεῖον ὕδατος ὑπεράνω τῆς
κεφαλῆς μου πρὸς πλήρη ἐξαφάνισιν τοῦ τολμηροῦ παιγνιδίου ἐκ τῶν
νεύρων μου.

Τοιαῦται αἱ ἐκ τοῦ Χ α σ ἰς ἐντυπώσεις μου.

Η ΜΑΡΙΑ

(Διήγημα πρωτότυπον).

«Σὺ μόνη τῶν ἀδικουμένων ἡ θερμὴ προστάτις, σὺ μόνη τῶν παρ-
θένων ἡ εὐρεῖα σκέπη, σὺ μόνη δύνασαι νὰ θεραπεύσῃς τὴν αἰμάσσουσαν
καρδίαν μου, οὐρανία Παρθένη. Ὅπως τὸ βρέφος τὸ ἄδύνατον, ὅποταν
πᾶσχη, πρὸς τὴν φιλόστοργον μητέρα δακρύβρεκτον τὸ βλέμμα στρέφει
καὶ τὰς ἀπαλὰς αὐτοῦ ἐκτείνει χεῖρας, οὕτω καὶ ἐγὼ ἐν τῇ ἀπολύτῃ
ἀδυναμίᾳ μου ἐν τῷ δεινῷ ἀπελπισμῷ μου πρὸς σὲ τὰς χεῖρας τείνω
καὶ τὸ ὄμμα μου ἐπικαλεῖται τὴν ἀντίληψίν σου ἀπόλλυμαι ἀπὶ-
στου καρδίας οἰκτρὸν θῦμα. Σπεῦσον, ὀκτειρόν, βοήθησόν μοι, ἀγαθὴ
Θεοτόκε!».

Γονυπετὴς πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς ἁγίας Θεομήτορος ἐντὸς τοῦ ναυδρίου
μόνη ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα κόρη χαριτόδωτος, πλὴν δυστυχῆς, ἡ ὀρφανὴ
Μαρία. Ὠχρόλευκος καὶ μελανεῖμων ὡμοίαζε πρὸς ἄγγελον, μυστηριώδη
ἐπισκέπτῃν τοῦ ναοῦ τῆς Θεοτόκου, ἔτοιμον πρὸς πτήσιν αἰθερόεσσαν ἐν
περιπτώσει προσπελάσεως ἡμαρτωλῶν βλεμμάτων. Καὶ μὴ δὲν εἶναι ἄγ-
γελος ἁθὴν κόρη εὐλαβῶς προσευχόμενη! Μὴ ἡ προσευχὴ δὲν ἔχει τὴν
ἁγίαν ἰσχύϊν νὰ καθιστᾷ ἀγγέλους τοὺς θνητούς! Ἡ προσευχὴ, τὸ ψυχι-
κὸν βάλαμα τῶν ἐν τῇ γῇ πασχόντων, ἡ συνέντευξις τῶν θνητῶν μετὰ
τοῦ θεοῦ, ἡ προκαλοῦσα τοῦ Θεοῦ τὴν εὐσπλαγγνίαν, ἡ περιβάλ-
λουσα ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτος τοῦ θεοῦ Πνεύματος, αὐτὴ καὶ μό-
νη ἡμῖν μένει ἡ ἐσχάτη ἀληθὴς παραμυθία, ἡ χωρίζουσα ἀπὸ τοῦ
πάσχοντος καὶ καταπονουμένου σώματος τὸ πνεῦμα καὶ δεικνύσα ἡμῖν
τοῦτο ἀπαθές, ἀθάνατον, τῷ θεῷ ὅμοιον.

Ἐν τούτοις ἡ Μαρία τὴν εἰς οὐρανούς ὁμῶνμον αὐτῇ ἐπικαλεῖται:
«Βοήθησόν μοι, λέγει, γλυκεῖα Παρθένη, ἁγία Μαρία!»—Μαρία. . . Μα-
ρία. . . ἀντήχησαν οἱ τοῖχοι τοῦ ναοῦ. Σιγῇ ἵσταται ἡ κόρη ἐν ἐκστά-
σει. Τίς ἐκάλεσεν αὐτήν; τίς ἦτο ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἡ τὰ ὅλα αὐτῆς πλή-
ξασα, ἡ δις τὸ ὄνομα αὐτῆς καλέσασα; . . . Ἡ ἀγαθὴ Θεομήτωρ ἠλέησε
τὴν τάλαιναν. . . καλεῖ αὐτὴν εἰς οὐρανούς. Εὐγνώμων εἰς τὴν ἱερὰν
ἰδέαντες μορφήν ἐν τῇ εἰκόνι τῆς Παρθένου ἡ προσευχόμενη, καὶ εἶδε ταύ-
την θεσπεσίως μειδιῶσαν, συμπαθῶς αὐτῇ προσβλέπουσαν: καὶ εἶδε Χε-
ρουβὶμ λευκίμονα περιλαμπῇ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τῆς Παναγίας ἄδοντα
καὶ εἶδεν ἑαυτὴν πτερόεσσαν, ὁμοίαν τοῖς ἀγγέλοις. Καὶ εἶδε τὸν ναὸν ἀν-
θρώπων πλήρη, τὰς λαυπάδας φῶς χεούσας ἀπλετον καὶ φωτιζούσας τὸν
νεκρὸν παρθένου, ἥτις ἐν φερέτρῳ ἄπνους ἔκειτο: καὶ εἶδε, καὶ διέκρινε,
καὶ ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ νεκρῷ ἑαυτήν, ἐταράχθη ἐκ τῆς θέας, ἔκλεισε
τοὺς ὀφθαλμούς, τὰ πάντα ἡφανίσθησαν καὶ γνόφος ταύτην περιεκάλυψε.
Καὶ εἶδεν ἐν τῷ σκότει θάλασσαν παφλάζουσαν καὶ κύματα ἀφρίζοντα,
καὶ εἶδε πτώμα ἐν αὐτοῖς ἀνηλεῶς δερόμενον, καὶ εἶδε καὶ διέκρινε καὶ
ἀνεγνώρισεν ἐν τῷ πτώματι τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς αὐτῆς, τὸν ἄπιστον
ἐραστήν, τὸν Ἀγαμέμνονα. Πρὸ τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καὶ φορικῶδους θέας
συνεικινήθη, κατεταράχθη, ἀπεροφθῆναι ἠθέλησεν ἵνα κραυγᾷ. ἵνα βοή-
θειαν αἰτήσῃται, ἀλλ' ἀντὶ φωνῆς ρόγχους μόνον καὶ βῆχας ὑπόκωφον ἀ-
φῆκεν ἀπὸ τοῦ λάρυγγος. Καὶ ἤδη τὸ πᾶν ἀπώλεσεν: οὐδ' ἔβλεπεν, οὐδ'
ἤκουεν, οὐδ' ἐκινεῖτο πλέον, οὐδ' ἠσθάνετο . . . εἶχεν ἐκπνεύσει.

Ὁ κῶδων τοῦ ναῖσκου ἐκ διαλειμμάτων ἔχει πενθίμως καὶ ἔκα-
στος αὐτοῦ ἤχος θρηνωδῶς παλλόμενος ἐν τῷ αἰθέρι ἀπόλλυται εἰς τὸ
ἄχανές ψάλλον ἐν μονοτονίᾳ «ματαιότης! . . . ματαιότης! . . . μα-
ταιότης!!» Συναίσθημα μελᾶγχολον κατέχει τοὺς ἀκούοντας. Δυσ-
ρεστεῖται ὁ τυφλός, ὅταν ἐπαναλέγῃσιν αὐτῷ τὴν τύφλωσίν του, δυσ-
ρεστεῖται ὁ θνητός, ὅταν ὑπενθυμίζωσιν αὐτῷ τὸ μάταιον τοῦ βίου καὶ
τοῦ κόσμου. Ἐν τούτοις ὁ κῶδων ἐξακολουθεῖ θρηνῶν, τὸν θάνατον ἀγ-
γέλλων κόρης, ἥτις ὡς χθὲς ἔζη καὶ εὐτυχῆς ἔθεωρεῖτο. Μαρία ὀνομά-
ζεται ἡ κόρη ἡ θανοῦσα, νεκρά εὐρέθη ἐν τῷ ναυδρίῳ, κατακειμένη
ἐπὶ τῶν μαρμάρων πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Ἀειπαρθένου. Ἀντὶ λιθάνου
τὴν ψυχὴν αὐτῆς προσήνεγκε τῇ Θεοτόκῃ, ἀντὶ δὲ κηροῦ τὸ σῶμα ἑαυ-
τῆς κατέθηκε πρὸ τῆς εἰκόνης. Ἀπέθανε προσευχόμενη: πόσον εἶναι γλυ-
κὸ νὰ ἀποθάνῃ τις, τὸν νοῦν εἰς οὐρανούς ἐξυψωμένον ἔχων καὶ δεόμενος!

Ἐντὸς λευκοῦ φερέτρου φέρουσιν ὠχρὸν τὸν νεκρὸν τῆς δυστυχοῦς
Μαρίας: ἐστολισμένην ἔχουσι τὴν κεφαλὴν τῆς κόρης δι' ἀνθέων καὶ
χρυσῶν συρμάτων, ὥσπερ ἦτο ἐρασμαῖα νύμφη, ἡ δὲ μέλαινα καὶ ἐβενίνη
αὐτῆς κόμη ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐσπαρμένη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ὡς ἀμε-
ρίμων κοιμωμένην παριστᾷ αὐτὴν θεοτότα. Ἐπεθῆκει ἵνα γίνῃ νύμ-
φη, ἵνα μεταβῇ εἰς τὸν ναόν, ἐκ δεξιῶν αὐτῆς ἔχουσα τὸν Ἀγαμέμνονα.
Ἐπεθῆκει νὰ κληθῇ ἐκείνου σύζυγος, ἐκείνου τοῦ ἀθλίου, ὅστις
ἀνάνδρως ἐγκατέλιπεν αὐτήν, καὶ ἀντ' ἐκείνου συνεζεύχθη μετὰ τοῦ
θανάτου καὶ ἤδη ἄγεται εἰς τὸν ναὸν τὸν θάνατον ἐν ταῖς ἀγκάλαις
ἔχουσα.

Ὁ Ἀγαμέμνων, ἐπιπόλαιος ψυχῇ, χαρακτήρ ἄστατος, ἄγᾳπα τὴν
Μαρίαν, ὅπως παιζῇ μόνον. Ἦτο ἡ Μαρία ὀρφανὴ καὶ πτωχὴ κόρη,
δὲν εἶχε προῖκα καὶ αὐτὸς ἀπέφευγε νὰ νυμφευθῇ αὐτήν! ὦ τοῦτο, ἡ-
θελεν εἶναι ἄντικρυς ἄνοια. Καὶ ὅμως εἶδεν αὐτῇ ἐλπίδας καὶ ὠκί-

ζετο ἐνώπιον αὐτῆς περὶ τοῦ ἔρωτός του. Ἐλάτρευε τοῦτον λοιπὸν ἡ ἀγαθὴ Μαρία καὶ ἐν τῇ εὐκρινείᾳ τοῦ πυρώδους αὐτῆς ἔρωτος οὐδέποτε οὐδ' ἐφαντάζετο καὶ, ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀνάνδρως. Αὐτὸς τῶν σκέψεων καὶ τῶν ὁνείρων αὐτῆς ἦτο μόνον ἵνδαλμα. Ὁ μέλας καὶ διαπυρρός τῆς κόρης ὀφθαλμὸς ἔλαμπε θεσπέσιον, ὅπταν εἶχε πρὸ αὐτοῦ τὸν λατρευτὸν ἐκείνον, καὶ ἄφατος εὐδαιμονία ἐπὶ τοῦ λεπτοφυοῦς προσώπου τῆς Μαρίας ἐναργῶς ἐξωγραφεῖτο, ὅταν παρ' αὐτῇ ἐκάθητο ἐκεῖνος· ἡγάπα θερμῶς καὶ διαπύρως, ἐλάτρευε πιστῶς καὶ ἐγκαρδίως, εἰς τὸν Ἀγαμέμνονα ὁλοκλήρως παρεδόθη ἡ καλὴ Μαρία. Τάλαιναί κοράι! πτωχὰ πλάσματα! ἀσθενῇ ὄντα! . . . ποσάκις ἀπροστάτευτα ἀφίσθε εἰς τὴν ἀπιστίαν τῶν ἀνάνδρων ἐραστῶν ὤμων! καὶ τίς ὁ καρπὸς τῆς τοιαύτης τυφλῆς πίστεως ὤμων! . . . ἡ πείρα διδάσκει.

Ἐνῷ εἰς τὸ ζενίθ εὐρίσκετο τῶν ὀρκῶν, τῆς ἀγάπης καὶ τῶν ὑποσχέσεων ὁ Ἀγαμέμνων, πλουσία κόρη τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐξήτησεν. Ἡρνήθη παρευθὺς τὴν ὀρφανὴν Μαρίαν ὁ ἀνάνδρος ἐκεῖνος καὶ ἐμνηστεύθη μετὰ τῆς δευτέρας. Ὡς ὀλεθρία καὶ ἀσυνείδητος ἐπιτορκία! ὦ κακοῦργος καὶ ἀσύγγνωστος πρῶξις! Ἡρνήθη τὴν Μαρίαν, τὴν ἀξιολάτρευτον, τὴν χαριτόδορητον, τὴν περιπαθῶς αὐτοῦ ἐρωτῶσαν, τὴν περικαλλῇ καὶ ἀγαστὴν Μαρίαν, διὰ παντὸς αὐτὴν ἀφῆκεν εἰς θλίψιν, εἰς ἀπελπισμὸν φρικώδη, εἰς ἀπόγνωσιν. Ἄλλ' ὁ οὐρανὸς δὲν βλέπει ἀδιάφορος ἀνοσιότητος τοιαύτης. Θῶπτον ἢ βραδυτέρον ἡ θεία νέμεσις λαῦρος ἐπέργεται κατὰ τῶν ἀδικούντων.

Μετὰ ὀργάνων καὶ ἡσυχάτων συνοδείᾳ εὐθυμὸς βαδίζει, ἐν τῷ μέσῳ ἔχουσα λαμπρὸν νυμφίον τὸν Ἀγαμέμνονα πολυτελῶς ἡμφιεσμένον. Τελεῖ τοὺς γάμους τοῦ μετὰ πλουσίας κόρης καὶ ἤδη ἐν ὀργάνοις καὶ ψαλμοῖς εἰς τὴν οἰκίαν μεταβαίνει τῆς εὐτυχὸς νύμφης, ὅπως σύζυγος αὐτῆς κληθῇ ὑπὸ τοῦ ἱερέως. Εὐτυχὴς ὁ Ἀγαμέμνων, μόνην τὴν μέλλουσαν σύζυγον ἐνθυμεῖται καὶ τὸ μειδίωμα ἐπὶ τῶν χειλέων αὐτοῦ ἀνθοῦν εὐθυμον καὶ ἄθῳον αὐτὸν παρίστησιν. Αἰφνης σκέψις ζοφερά διηυλόκασε τὸ μέτωπον αὐτοῦ. Καὶ ἡ Μαρία! ὦ ἡ Μαρία! . . . ὡς ἔνοχος ἔκρυπεν ἐν ταῖς χερσὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Ἄλλ' ὡσεὶ καθ' ἑαυτοῦ ὀργισθεὶς ἀγερώχως ὕψωσε τὴν κεφαλὴν, καὶ αἰθὶς ἐμειδίασεν, ἵνα τὰς λυπηρὰς ἀποδιώξῃ ἀναμνήσεις· ἦτο εὐτυχὴς! ἦτο νυμφίος! καὶ τί ἔμελλεν αὐτῷ περὶ τῆς ξένης ὀρφανῆς ἐκείνης κόρης!

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν εὐθυμον γαυήλιον πομπήν, πομπὴ ἑτέρα νεκροφόρος ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς ὁδοῦ προὔχουσι. Μελανέμων γέρων ἱερεὺς, σταυρὸν ἐν ταῖς χερσὶ κρατῶν, προηγείτο ψάλλον θρηνηδῶς ἀρχαίαν βυζαντινὴν μελωδίαν· οἱ δ' ἐπίλοιποι, πενθίμως κάτω νενευκότες ἐν σιγῇ καὶ κατανύξει ἡκολούθουν εὐλαβῶς, ἐν μέσῳ ἔχοντες τὸ νεκροφόρον τῆς Μαρίας φέρετρον. Ὡδήγουν ταύτην εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν τῶν θνητῶν, τινὲς δὲ καὶ ἰδοὺ κλαίοντες τὴν ἀνθηρὰν νεότητά τῆς αὐτοῦ Μαρίας, ἥνπερ ἔδρεψεν ὁ θάνατος προῦργος, ἢ προκλαίοντες τὴν τύχην ἑαυτῶν τὴν μέλλουσαν, ἣν ἡ νεκρὰ Μαρία ὑπεμίμησκειν αὐτοῖς.

Αἱ δύο συνοδεῖαι συνηντήθησαν εἰς τῆς ὁδοῦ τὸ μέσον· συνεχρούσθησαν τὸ χάρμα καὶ τὸ πένθος· ὦ τύχης εἰρωνεία! ἀπέναντι ἀλλήλων ἔστησαν οἱ κλαίοντες καὶ οἱ γελῶντες . . .

Τὰ ὄργανα εἰσέγησαν, ἐπαύθησαν τὰ ἄσματά καὶ μόνῃ ἡ θρηνηδὴς ψαλμωδία ἐξακολουθεῖ τοῦ ἱερέως. Ἡ χάρὰ τοῦ γάμου λεληθῶς ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐπιβλητικὴν λύπην τοῦ θανάτου, ὅπως ἡ θερμὴ τοῦ πυρός ὑπέκει εἰς τὸ ψῦχος τοῦ ὕδατος· κατήφεια ἐκάλυψε τὰ πρόσωπα τῶν τῶς εὐθυμούντων ἀκολουθῶν τοῦ νυμφίου· ὦ λύπη, λύπη! καιρία ἡ ἐπιτορκία σου ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν. Ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ φερέτρου ὁ νυμφίος τὴν πρῶν ἐρωμένην ἀνεγνώρισεν αὐτοῦ. Φεῦ ἡ Μαρία εἰς τὸν τάφον φέρεται, ἐνῷ αὐτὸς πρὸς τὴν νύμφην τὴν ἀντεράστριαν ἐκείνην ὀδηγεῖται! ὦ οὐρανέ! αὐτὸς λοιπὸν ἐφόνευσεν τὴν αὐτῇ Μαρίαν καὶ ἡ τύχη ἔφερεν αὐτὸν πρὸ τοῦ νεκροῦ ἐκείνης· ὁ νοῦς αὐτοῦ εἰς παρελθούσαν ἐποχὴν ἀνέδραμε καὶ ἀνεμνήσθη τῶν ἐρώτων καὶ τῶν ὀρκῶν· ἐσαλεύθησαν αἱ φρένες τοῦ δυστήνου· ὦ Θεέ δίκαιε, δὲν ἦτο δυνατόν κάλλιον νὰ ἐκδικήσῃς τὴν Μαρίαν ἢ διὰ τῆς παρουσίας τοῦ νεκροῦ αὐτῆς πρὸ τοῦ ἐπιόρχου καὶ ἀπίστου! Πόσον εὐτυχέστερος ἦθελεν εἶναι, ἂν οἱ κεραυνοὶ

τοῦ οὐρανοῦ κατεσυνέτριβον τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, πρὶν ἢ τὴν νεκροφόρον συναντήσῃ συνοδεῖαν!

«Στῆθι! στῆθι!» παράφορος ἐφώνησεν ὁ Ἀγαμέμνων. Ἐν ἀπορίᾳ πάντες προσητένισαν αὐτῷ, εἰσέγησαν οἱ πάντες, ἔστησαν οἱ τὴν νεκρὰν φέροντες, ὡσεὶ προσηλωθέντες, ὡσεὶ τις ἀνωτέρα δύναμις ἐκώλυεν αὐτοὺς νὰ προχωρήσωσιν. Ὡς μαρινῶδης ὤρμησεν ὁ νέος ἐπὶ τοῦ φερέτρου καὶ μετὰ λυγρῶν ἐνηγκαλίσθη τὴν νεκρὰν Μαρίαν. «Ὡ ἀγία κόρη, σύγγνωθι. . . ὦ σύγγνωθι Μαρία» προέφθασεν νὰ εἴπῃ· τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τῆς κόρης προσεκόλλησεν, ἔμεινεν ἀναίσθητος, ἐλειποθύμησεν, ἀπεψύγη, ἐπάγη ὅπως σίδηρος θερμὸς, ὅταν ἐγγίσῃ ἐπὶ πάγου. Ὡς συνειδὸς, ὦ ἱερὰ φωνὴ τῆς καρδίας, ὦ τιμωρὲ ἀμείλικτε τῶν σφαλλομένων ἐν τῷ βίῳ· ὁποία ἡ ἰσχύς σου ἐπὶ τῶν θνητῶν!

Ἐν πλήρει συγκινήσει οἱ περιεστώμενοι διηρωτῶντο «τί τὸ δῶμα τοῦτο»; Ἀπέσπασαν ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς νεκρᾶς τὸν δυστυχῇ νυμφίον καὶ ὀπίσω εἰς τὸν οἶκον ἔφερον αὐτόν. Ὁ γάμος ἀνεστάλη. Συνελθὼν εἰς ἑαυτὸν ὁ τλήμων Ἀγαμέμνων ἀνεμνήσθη τῶν συμβάντων, ἀπελπισ ἐθνήγει· οὐδὲ συμβουλάς, οὐδὲ παραμυθίας ἤθελεν ἵνα ἀκούσῃ· ἐθνήγει μόνον καὶ ἐστέναξε.

Εἶναι νῦν βαθεῖα· ἀνέλεος ὁ οὐρανός, ὡς ἀπέραντος ναός, ὑπὸ ἀπείρων λυγρῶν φωταγωγεῖται. Καθεύδει ἡ φύσις, κοιμᾶται τὸ πᾶν. Εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορφέως παραδεδομένοι ἀφρόντιδες δαρθάνουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα, μόνῃ δὲ ἀγρυπνεῖ ἡ ὁδύνη. Κρημνῶδες ἀκρωτήριον βαθέως εἰσχωρεῖ ἐν τῇ θαλάσῃ, τοὺς πόδας τῶν βράχων αὐτοῦ ἀσπάζεται ἡρέμα κύμα ἀπαλόν, ὑπὸ λεπτῆς ζεφύρου αὔρας ἐλαυνόμενον καὶ φλοίσβον προξενεῖ, τὴν σιωπὴν ταραττοντα τῆς σιγῆς νυκτός. Ἡ Φοῖβη δι' ὠροῦ φωτός τὴν ράχιν ταύτην περιβάλλει τὴν ἐνάλιον.

Τίς οὗτος ὁ κινούμενος παμμέλας ὄγκος, ὡς φάσμα ἐκ τοῦ τάφου ἄρτι ἐξελθόν! ὦ φρίκη! φρίκη! πρὸς τὸν πόντον κλίνει, ὡσεὶ ἤθελεν, ἵνα καταμετρήσῃ τὸ βαθὺ αὐτοῦ. Τί ἄρα μερμηρίζει ἐν ταῖς μελαίναις αὐτοῦ φρεσὶ τὸ πλάνον φάσμα! Ἐὰν πλησίον αὐτοῦ ἦτο τις τὴν σιγὴν ταύτην, ἦθελε παρατηρήσει· τὸ ἄγριον αὐτοῦ βλέμμα ἀπαστράπτει ἐκ πυρός σατανικοῦ. Κατηραμένος εἶναι ἴσως, ἀποδράς μὲν ἐκ τοῦ βάρους τοῦ ταρτάρου, μὴ εὐρίσκων δὲ οὐδ' ἐν τῇ γῇ ἀνάπαυσιν καὶ θέλων ἵνα ταύτην ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης ἀναζητήσῃ. Ἰδοὺ, ἰδοὺ πρὸς ἄλλα ἐτοιμάζεται. . . ὦ ἔπεσαν ἐν τῇ θαλάσῃ, στρώμα δὲ ἀφροῦ ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν πηδήσαν, χρύσταλλα παντοῖα ἐσχημάτισεν· ἀκαριαίως κατέπεσε καὶ πάλιν, τὸ χάρμα, ὅπερ ἤνοιξε τὸ πένθος σώμα, κατεκάλυψε. Μετὰ μικρὸν ἡ πρώτη ἐπεκράτησε σιγὴ καὶ αἴθις.

Ὅταν ἡ Ἥως τὰς χρυσὰς πύλας ἤνοιξε τῆς ἑως καὶ ἐκ τῆς ἑως δράγματα φωτός ἀπλέτου ἔπεσον ἐπὶ τῆς παραλίας, ἔνθα ἡ νυκτερινὴ σκηνὴ συνέθη, πτώμα ἐδείξαν ἐκτάδην ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὑπὸ τῶν κυματίων τοῦ αἰγιαλοῦ λειχόμενον. ἦτο τὸ πτώμα τοῦ δυστήνου Ἀγαμέμνονος.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ Π. ΦΙΛΑΝΘΙΑΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

XI.

Ἡ ἐξέτασις τοῦ μικροῦ ἀσθενοῦς ἀπέδωκεν ἀποτελέσματα ὅσον οἶον εὐχάριστα. Τηλεγράφημα τοῦ Ριχάρδου φθάσεν μετὰ τινὰς ὥρας καὶ περιέχον μόνον τὴν ἐξῆς λέξιν, «Ὁ Ἐδμόνδος;» ἔλαβεν ἀπάντησιν ἐκ μιᾶς ἐπίσης λέξεως, τῆς ἐπομένης, «Ἐσώθη!» Ἡ δὲ κυρία Ριχάρδου, ἀπαλλαγείσα τῆς τρομερᾶς αὐτῆς ἀγωνίας, ἐνόμισεν ὅτι ὁλόκληρον τὸ ἐγὼ αὐτῆς θὰ κατέρ-